

— Дѣдо Василе! — извика той. — Виждашъ ли тазъ глава? Виждашъ ли тазъ шапка? Докато тазъ шапка седи на тазъ глава, онзи багабонтинъ, Консула, ще го гоня! До девета рода ще го гоня. Ще го сждя!

— За кое, за юрдечката ли? — кротко рече дѣдо Василь.

— Не! Той уби мюрето ми — то е друго. Азъ сега разбрахъ, че тогазъ той мене е искалъ да убие. Азъ ще го докажа съ свидетели. Азъ ще го пхна въ тюрмата.

Той тръгна и пакъ се върна.

— Пъкъ и сега да ми падне въ ржчицитѣ, още сега ще му видя смѣтката. Ще му откъсамъ главата като на стиче...

Той замина и още стѣпкитѣ му не бѣха заглѣхнали, отъ другата страна въ кръчмата хлътна като лисица ухилень Консула.

— Брехъ, че сърдитъ! — рече той — пръщи!

— Да бѣгашъ! Да не те види! — рече дѣдо Василь. — Пази се, че както ти се заканя...

— Ба! — рече Консула. — Азъ не ме бѣше страхъ отъ него когато носѣше калпакъ, че сега ли ще ме е страхъ като е турилъ туй цилиндро. Я ми дай една ракия!

Ухилень, доволенъ, че бѣше ядосалъ Татаръ-Христа както трѣбва, Консула седна да пие ракията си.